

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI.
K L. SVĚTOVÉMU DNI MODLITEB ZA DUCHOVNÍ POVOLÁNÍ
21. DUBNA 2013 – 4. NEDĚLE VELIKONOČNÍ

Povolání jsou znamením naděje založené na víře

Draží bratři a sestry,

u příležitosti 50. Světového dne modliteb za povolání, který se bude slavit o čtvrté velikonoční neděli 21. dubna 2013, bych vás chtěl vyzvat k úvaze na téma „*Povolání jsou znamením naděje založené na víře*“, jež dobře zapadá do kontextu *Roku víry* a 50. výročí zahájení Druhého všeobecného vatikánského koncilu. Během koncilního shromáždění ustanovil Boží služebník Pavel VI. tento den společných modliteb k Bohu Otci, aby i nadále posílal své církvi dělníky (srov. *Mt 9, 38*). Papež tehdy zdůraznil, že „problém dostatečného počtu kněží se zblízka dotýká všech věřících; je tomu tak nejen proto, že na něm závisí náboženská budoucnost křesťanské společnosti, ale i proto, že tento problém přesně a neúprosně ukazuje vitalitu víry a lásky jednotlivých farních i diecézních společenství a svědčí o morálním zdraví křesťanských rodin: kde se rodí početná povolání ke kněžskému a řeholnímu stavu, tam se žije velkorysým životem podle evangelia“ (PAVEL VI., *Rozhlasové poselství*, 11. dubna 1964).

Různá církevní společenství rozesetá po celém světě se po celá tato desetiletí duchovně spojují každým rokem o čtvrté velikonoční neděli, aby si od Boha vyprošovala dar svatých povolání a aby společně uvažovala o tom, jak naléhavé je odpovědět na Boží volání. Takováto významná každoroční událost napomáhá rozhodnému úsilí o to, aby se důležitost povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu stále více kladla do centra duchovní a pastorační činnosti i modlitby věřících.

Naděje znamená očekávání čehosi pozitivního pro budoucnost, ale také něčeho, co má zároveň napomáhat i naší přítomnosti, mnohdy poznamenané neuspokojením a neúspěchy. Na čem se zakládá naše naděje? Když sledujeme dějiny izraelského národa, jak o nich vypráví Starý zákon, vidíme, že i v okamžicích největších těžkostí, jako tomu bylo v době exilu, se objevuje trvalý prvek, připomínaný hlavně proroky: je to památka Božích příslibů, jež Bůh dal patriarchům. Jako jejich připomínku máme napodobovat příkladný postoj Abraháma, který – jak podotýká apoštol Pavel – „ačkoli už nebylo naděje, přece doufal a uvěřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: ‚Tak četné bude tvé potomstvo‘“ (Řím 4,18). Potěšující a osvěcující pravdou, která vyniká nad celými dějinami spásy, je Boží věrnost smlouvě, k níž se on zavázal a obnovoval ji pokaždé, když ji člověk porušoval svou nevěrností a hříchem: od časů potopy (srov. *Gen* 8,21-22) až po exodus a cestu pouští (srov. *Dt* 9,7); Boží věrnost dospěla až k tomu, že skrze krev Božího Syna, který zemřel a vstal z mrtvých pro naši spásu, zpečetila s člověkem novou smlouvu.

V každém okamžiku, a především v těch nejtěžších, zůstává Pánova věrnost autentickou hybnou silou dějin spásy, rozeznává lidská srdce a utvrzuje je v naději, že jednoho dne dosáhnou „Zaslíbené země“. Bezpečný základ veškeré naděje spočívá v tom, že Bůh nás nikdy nenechává samotné a je věrný danému slovu. Z toho důvodu můžeme v každé radostné i nepříznivé situaci žít pevnou nadějí a se žalmistou se modlit: „Jen v Bohu odpočívej, má duše, od něho pochází to, v co doufám“ (*Žalm* 62,6). Mít naději je tedy totéž jako důvěřovat věrnému Bohu, který dodržuje sliby smlouvy. Víra a naděje jsou proto těsně spojeny. „Naděje“ je jedním ze základních slov biblické víry – do té míry, že se nám může zdát, jako by se označení „naděje“ a „víra“ mohla na mnoha místech vzájemně zaměňovat. *List Židům* proto velmi úzce spojuje „plnost víry“ (10,22) a „neochvějné vyznání naděje“ (10,23). Také když *První list Petrův* vybízí křesťany k ustavičné připravenosti dát odpověď ohledně *loga* – smyslu či důvodu – jejich naděje (srov. 3,15), je „naděje“ ekvivalentem „víry“ (enc. *Spe salvi*, 2).

Drazí bratři a sestry, v čem spočívá věrnost Bohu, na niž se lze spoléhat s pevnou nadějí? V jeho lásce. On, který je Otec, vylévá prostřednictvím Ducha Svatého svou lásku do hloubi našeho „já“ (srov. *Řím* 5,5). A právě tato láska, která se plně projevila v Ježíši Kristu, je výzvou našemu životu a vyžaduje odpověď na to, co chce každý učinit ze svého života; odpověď na to, co je připraven vsadit do hry, aby život naplno realizoval. Boží láska se někdy ubírá po nepochopitelných cestách, ale vždy se otevře tomu, kdo se nechá nalézt.

Naděje se tedy živí touto jistotou: „My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám“ (1 Jan 4,16). Tato náročná a hluboká láska, která překračuje povrchnost, nám dodává odvalu a umožňuje nám na naší životní cestě doufat i v budoucnost, umožňuje nám mít důvěru v sebe, v historii i v druhé lidi. Chtěl bych se obrátit zvláště na vás mladé a zopakovat vám: „Čím by byl váš život bez této lásky? Bůh se stará o člověka od stvoření až po konec časů, kdy svůj plán spásy dovede k završení. Ve zmrtvýchvstalém Pánovi máme jistotu své naděje“ (Projev k mladým diecéze San Marino-Montefeltro, 19. června 2011).

Jako tomu bylo v době jeho pozemské existence, Ježíš i dnes kráčí po cestách našeho života jako zmrtvýchvstalý a vidí, jak jsme ponořeni do svých aktivit, jaká máme přání a potřeby. Právě v každodenním životě se na nás obrací svým slovem. Volá nás, abychom uskutečňovali svůj život spolu s ním, který jako jediný je schopen utiřit naši žízeň po naději. On, žijící ve společenství učedníků, jímž je církev, nás i dnes volá, abychom ho následovali. Tato výzva nás může zasáhnout v každé chvíli. I dnes Ježíš opakuje: „Přiď a následuj mě“ (Mk 10,21).

Abychom mohli tuto výzvu přijmout, nesmíme si už vybírat svou cestu sami. Následovat ho znamená ponořit svou vlastní vůli do Ježíšovy vůle, dávat skutečně přednost jemu, stavět jej na první místo vzhledem ke všemu, co je součástí našeho života: vzhledem k rodině, k práci, k osobním zájmům i k sobě samému. Znamená to odevzdávat svůj život jemu, žít s ním v hluboké intimitě, skrze něj vstupovat v Duchu Svatém do společenství s Otcem a v důsledku toho do společenství s bratřími a sestrami. Takovéto společenství života s Ježíšem je přednostním „místem“, kde můžeme zakoušet naději a kde se život stane svobodným a naplněným!

Kněžská a řeholní povolání se rodí ze zkušenosti osobního setkání s Kristem a z upřímného a důvěrného rozhovoru s ním, abychom splnili jeho vůli. Je tedy třeba, aby rostla naše zkušenost víry chápána jako hluboký vztah s Ježíšem, jako vnitřní naslouchání jeho hlasu, který v nás zaznívá. Cesta, která uschopňuje člověka, aby přijal Boží volání, se může rozvíjet

uvnitř křesťanských společenství, jež žijí v ovzduší intenzivní víry, svědectví velkorysého přijímání evangelia a misijního nadšení. To vede k úplnému sebedarování pro Boží království, které se posiluje svátostmi, zvláště eucharistií, a horlivým životem modlitby, jež „musí být na jedné straně velmi osobní: mé já se v ní setkává s Bohem, s živým Bohem. Na druhé straně musí být stále vedena a osvětlována velkými modlitbami církve a svatých, liturgickou modlitbou, v níž nás Pán stále učí správně se modlit“ (enc. *Spe salvi*, 34).

Trvalá a hluboká modlitba umožňuje křesťanskému společenství růst víry a dává stále novou jistotu, že Bůh nikdy svůj lid neopustí a že ho bude podporovat probouzením specifických povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu, aby se pro svět stávala znamením naděje. Kněží a řeholníci jsou totiž povoláni k tomu, aby se darovali Božimu lidu v bezpodmínečné službě lásky k evangeliu i k církvi a ve službě pevné naději, jakou může poskytnout jen otevřenost Božimu horizontu. Oni proto mohou svědectvím své víry a svou apoštolskou horlivostí předávat zvláště lidem nových generací živou touhu po tom, aby velkoryse a pohotově odpovídali Kristu, který je volá, aby ho bezprostředně následovali. Když Ježíšův učedník přijme Boží povolání, aby se věnoval kněžské službě nebo zasvěcenému životu, projevuje se jako jeden z nejzralejších plodů křesťanského společenství, který nám napomáhá, abychom mohli s mimořádnou důvěrou a nadějí hledět do budoucnosti církve a na její evangelizační poslání. To skutečně vyžaduje stále nové dělníky pro hlásání evangelia, pro slavení eucharistie a svátosti smíření. Kéž tedy nechybí horliví kněží, kteří by dokázali doprovázet mladé jako „společníci na cestě“, aby jim na jejich často křivolaké a temné životní pouti pomáhali poznávat Krista jako Cestu, Pravdu a Život (srov. *Jan* 14,6); aby jim s evangelní odvahou představovali, jak krásné je sloužit Bohu, křesťanskému společenství a bratřím; kněží, kteří by ukazovali plodnost nadšeného úsilí, jaké dává vlastnímu životu smysl plnosti, neboť je založeno na víře v toho, jenž nás miloval jako první (srov. *1 Jan* 4,19). Stejně tak si toužebně přeji, aby si mladí uprostřed tolika povrchních a pomíjivých nabídek dokázali uchovat okouzlení hodnotami, vysokými cíli a radikálními

rozhodnutími pro službu druhým v Ježíšových stopách. Drazí mladí, nemějte strach následovat
jej a jít po náročných cestách lásky a šlechetné služby! Díky tomu budete šťastní, že dokážete
sloužit, budete svědky radosti, jakou svět nemůže dát, stanete se živými plameny nekonečné a
věčné lásky a budete se umět „obhájit před každým, kdo se vás ptá na důvody vaší naděje“
(1 Pt 3,15)!

Ve Vatikánu 6. října 2012

Benedictus PP XVI